

تاریخچه ی شمشیربازی

تاریخچه مختصری از تکنیک، علم، هنر، ورزش و (یا) روش آموزش

ترجمه ی: عباسعلی فاریابی (۱۳۹۷/۷/۷)

اولین نشانه های استفاده از شمشیر

این که آیا ما شمشیربازی را به عنوان یک هنر لذت بخش، یا به عنوان علم اسلحه، یا یک روش آموزش و پرورش، و یا یک ورزش، در نظر بگیریم، تنها از طریق مطالعه است که می توانیم به ارزش گرانبه های آن بیشتر پی ببریم. یک تاریخ هزار ساله، مهارت های فنی فراوان، مجموعه ای از افتخارات تحسین برانگیز، قهرمانان و اساتید قابل احترام، و از همه بالاتر ارزش های گرانبه ای ایجاد شده توسط شمشیربازی، که امروزه هم تلاش های فراوانی در زمینه ی آزمایش، توسعه و گسترش آنها در جریان می باشد، ثروت های انکار ناپذیر شمشیربازی است.

تاریخ این ورزش بسیار درخشان است، زیرا که آن اغلب از طریق ارتباط شمشیر با انسان معرفی شده است، و اگر ما ویژگی هنر سلاح را تجزیه و تحلیل کنیم، بلافاصله متوجه می شویم که کاملا با آداب و رسوم دوره هایی که در آن ظاهر شده است، ارتباط مستقیمی دارد. انسان همیشه سعی کرده است به منظور دفاع از خود در

مقابل طبیعت و دیگر انسان ها، سلاح هایی را اختراع کند. او در این زمینه از تمام قدرتش استفاده کرد، جنس فلز آن را پالایش داد، مهارت های خود را بهبود بخشید و در ساخت آن از هوشش استفاده کرد. تاریخچه ی شمشیربازی همه ی این اطلاعات شگفت انگیز را در اختیار ما می گذارد.

فراعنه مخترع ماسک و مسابقه بودند

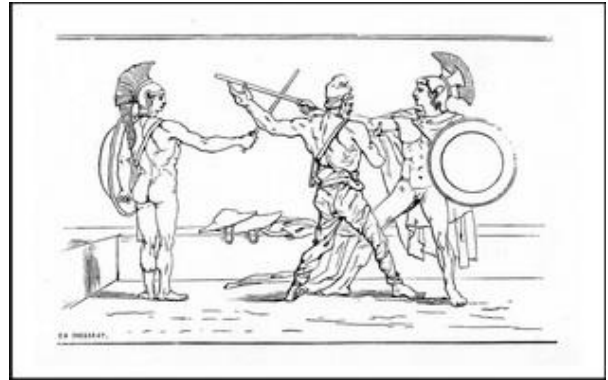
چهار قرن قبل از بازی های المپیک یونان باستان، کنیه ی، در معبد فراعنه ساخته شده توسط رامسس سوم، در مصر کشف شده بود که نشان می دهد در ۱۱۹۰ پیش از میلاد، یک مسابقه ورزشی به مناسبت جشن پیروزی بر لیبیایی ها توسط فرعون برگزار شده است. سر سلاح ها دارای دکمه های برنزی بوده، دست ها به وسیله ی یک محافظ شبیه به قبضه ی شمشیر سابر محافظت می شد و برخی از شمشیربازها با یک ماسک از صورت خود محافظت می کردند. بالشتک محافظ چانه ی این ماسک، هر دو گوش را نیز پوشش می داد، و به کلاه گیس بازیکن متصل می شد. با دست غیر مسلح از یک نوع سپر برای جلوگیری از ضربات حریف استفاده می شد.

ترجمه ی نوشته های هیروگلیفی به ما خبر می دهد که حریف ها با فریاد "آماده، بیا جلو تا ببینی دست نیرومند من چه کارهایی که نخواهد کرد!" همدیگر را برای مبارزه دعوت می کردند. و تماشاچیان بازیکن مورد علاقه خود را با فریاد های "به پیش، ای جنگجوی قهرمان!" تشویق می کردند. برنده ی مسابقه به فرعون که توسط دربارانش همراهی می شد، با اسلحه ی خود سلام می کرد. تماشاچیان از آشوری ها، لیبیایی ها و مصری ها تشکیل می شدند. هیئت ژوری و سازمان دهندگان مسابقه با پرهای مخصوص قابل تشخیص هستند. یک میرزابنویس نتایج رقابت را بر روی پاپيروس یادداشت می کرد.

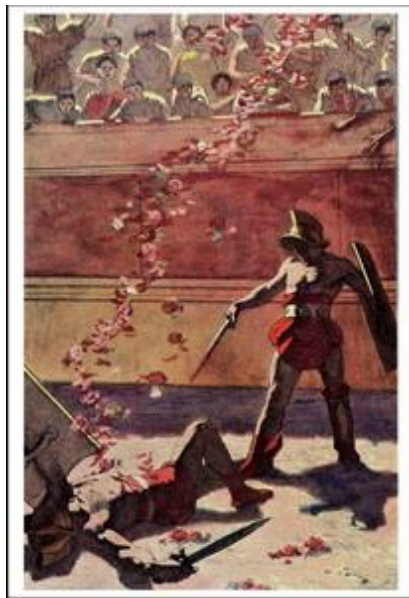
بازی های کوه المپ

ضروری است که به دوران یونان قدیم برگردیم و خود را در میادین مسابقات **هوپلوماچی** (مبارزه با اسلحه ی نفر به نفر) ببینیم که به برندگان بزرگسال و کودکان جایزه اهدا می شد. خیلی ها می دانند که شمشیربازی در برنامه اولین بازی های المپیک عصر جدید در سال ۱۸۹۶ گنجانده شد، اما بسیاری مطمئن نمی دانند که شمشیربازی جزو ورزش های اولین بازی های المپیک در سال ۷۷۶ پیش از میلاد، بود. با توجه به حساسیت یونانیان نسبت به آموزش های فیزیکی و روحی روانی جوانان خود، آنها برای تمام بازی های مرتبط به آماده سازی جهت جنگ را محترم می شمردند. به شرکت کنندگان در مبارزات المپیک عبارت "athletes" (لغتی که در زبان یونانی به معنی "جنگجو" است) اطلاق می شد. این جنگجویان می بایست اهل یونان، مردان آزاد و و فارغ از هیچ جرم و مجازاتی باشند.

اگر چه نخستین جوایزی که در طول این رویدادها اهدا می شد برای ما ناشناخته است، اما ما می توانیم از **لغت نامه ی یونان و روم باستان** دریابیم که در قرن سوم در شهر تئوس یونان استادان شمشیربازی "**hoplomachès**" ۳۰۰ دراختیار دریافت می کردند، مبلغی که خیلی بیشتر از حق الزحمه ی اساتید تیراندازی با کمان یا پرتاب نیزه بود. این کتاب نشان می دهد که در قرن پنجم، دو استاد مشهور به نام های "**Euthydème**" و "**Dyonysodore**" در ازای آموزش شمشیربازی **هوپلوماچی** پادشاه های بسیار گرانبهایی دریافت می کردند.

شمشیرهای نوک تیز رومن ها

در سال ۶۴۸ قبل از میلاد، آموزش شمشیربازی یا "**armature**" توسط کمیته ی **روتیلیوس** به اردوگاه های رومی معرفی شد، با این فلسفه که "**شجاعت به هنر و هنر به شجاعت پیوندد**". بدین ترتیب بود که شمشیربازی خود را به شجاعت مزین کرد، در حالی که شجاعت علم و مهارت را از شمشیربازی کسب کرد. در این دوره شمشیربازی با دو دست انجام می شد، یکی از دو دست با کمک یک سپر جلوی حمله ها را می گرفت، در حالی که دست دیگر با شمشیر دو لبه ضربه را می زد. دانش آموزان ضعیف افسران مربی از گندم محروم می شدند و جیره ی غذایی خود را از جو دریافت می کردند و به ضربه های شلاق محکوم می شدند. قانون گزاران نظامی قوانین جدیدی در زمینه ی دفاع حرکت های تهاجمی و اجرای حمله های ماهرانه تر ایجاد کردند. به طور خاص، آنها حمله ی با نوک شمشیر را پیشنهاد کردند که کشنده تر از ضربه های با لبه آن بود.

شمشیربازی برای شوالیه ها جزو آموزش های عالی محسوب می شد و می بایست قبل از تفویض این عنوان به آنها دوره ی آن را می گذراندند. آموزش های کار با اسلحه برای نجیب زادگان جوان طولانی و دردناک بود. آنگاه در روز موعود فارغ التحصیلی، به دریافت شمشیر متبرک که نماد جلال، عدالت و ارزش های اخلاقی بود، به همراه سپر، نائل می شدند. پس از دریافت حکم و تقدیرنامه، شوالیه ی نجیب زاده

اجازه پیدا می کرد علاوه بر شرکت در مبارزه های انفرادی در جهت دفاع از ضعیفان و مبارزه با ظلم و ستم، در مسابقاتی که جایزه ی مادی داشت نیز شرکت کند. شوالیه، اسب، اسلحه و زره حریف شکست خورده را با احترام دریافت می کرد. ورود اسلحه و اختراع گوتنبرگ به صحنه ی مبارزه برای شمشیربازی بسیار تعیین کننده شد، به طوری که سلاح ها سبک تر و تکنیک های آن عامه پسندتر شد. قبل از این اختراع، این هنر مختص اشراف زادگان و نخبگان جامعه بود که به عنوان یک علم نهانی شمرده می شد، و ضربه های فنی مانند دانش یک فیلسوف یا اکسیر طول عمر برای عموم مردم نا آشنا بود. این دانش بیشتر به اجرای عدالت و کسب افتخار ارتباط داشت تا به زندگی روزمره.

شمشیربازی برای کسب افتخار، اجرای عدالت و دفاع از اعتقادات

در سده های دوازدهم و سیزدهم، ما در فرانسه به "مدرسین شمشیربازی" برخورد می کنیم، که وظیفه آنها مشاوره و آماده کردن فضای دوئل قضایی بود و گاهی اوقات مبالغ بسیار هنگفتی به مسئولین صحنه ی مبارزه اعطا می شد.

در این دوره مشاورینی به نام برآوی "Bravi" وجود داشتند که رابط بین مامورین حکومتی، شمشیرباز و مربی بود. دوئل قضایی تا قرن شانزدهم وجود داشت. دلیل واقعی وجود آن فلسفه ی "اعتقاد به خداوند" بود که در آن شمشیر حرف اول را می زد، سلاحی که سره را از ناسره جدا می کرد. و ایمان به خدا، که مظهر جلال و غرور بود، تنها می توانست از طریق فیلتر یک هدف اخلاقی بسیار والا، ارزیابی کرد.

در نهایت، با توجه به برخی حوادث ناگوار اجرای عدالت که در آن "دست خدا" وزن کمتری نسبت به قدرت شمشیربازی داشت، آزمون های اثبات بیگناهی سختی که به نام "ordeal" معروف بود، برداشته شدند و به جای آن یک ملاک عدالت انسانی دیگری جایگزین شد. واقعیت این است، از آنجایی که نماد شمشیر از قرون گذشته تا به امروز با عدالت عجین شده است، اخلاق خوب و متعالی در شمشیربازی رسوخ کرده است.

تولد دوباره ی شمشیربازی به عنوان یک مهارت تکنیکی

شمشیرهای نوک تیز، که به گفته ی ویگسه سبب موفقیت سربازان رومی بود، در قرون وسطا تقریباً دیده نمی شدند، زیرا در مبارزه هایی که گرز، تیر جنگی، تبرزین یا شمشیر دو دستی استفاده می شد، و تنها قانون حاکم استفاده از زور بود، جایی برای شمشیرهای نوک تیز پیچیده وجود نداشت.

با این وجود، تکنیک های شمشیربازی به قرن شانزدهم باز می گردد. با ظهور "رعد و برق زمین"، یعنی باروت، زره و سپر منسوخ شد. به همین دلیل شمشیرها اصلاح، و به آرامی به عنوان لوازم جانبی و لوکس تبدیل شدند. ویژگی کوتاه بودن آنها منسوخ، و مرکز ثقل آنها به سمت دست منتقل شد. از این رو آنها سبک تر و تنها با یک دست کنترل می شدند. روش های آموزشی

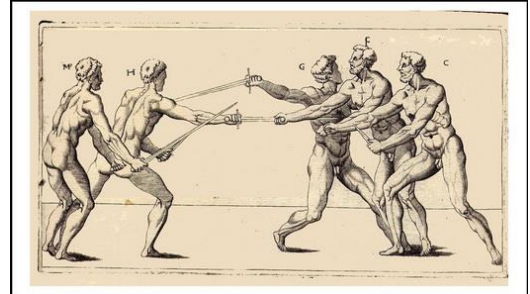
FIGURA CHE FERISCE DI SECONDA SOPRA IL PVGNALE NEL PETTO, MENTRE che l' auerfario palfa col piè Manco per ferire folo col ritirare nel fuo venire la gamba dritta in-

ایتالیایی ها و اسپانیایی ها در سراسر فرانسه گسترش یافت، مکتبی که از ضربه با نوک شمشیر حمایت می کرد و تکنیک های مختلف حمله و دفاع جدیدی را معرفی می کرد. مشاوران، مربیان و معلمین شمشیربازی ابتدا وضعیت های اولیه ی تدافعی را به شاگردان خود تدریس می کردند، که شامل نگه داشتن حریف در فاصله مناسب یعنی "حفظ فاصله"، اجتناب از ضربه زدن به شمشیر حریف یا اجرای حرکات "دفاعی" روی حمله حریف، بود. نگرانی دوم، یافتن "زمان" بود، یعنی زمان مناسب برای حمله، در تناسب با زمان حمله ی حریف. از آنجایی که به دلیل سبک شدن سلاح و گرفتن آن با یک دست، هنگام اجرای وضعیت های دفاعی دست غیر مسلح متاثر می شد، ابتدا، این دست با یک سپر یا بازو بند، یا ساعد بند یا یک محافظ و بعداً با یک خنجر و بعدها با یک وست محافظ، مسلح می شد.

با بهینه سازی شمشیرها به ویژه در بخش محافظ "گارد" که به آنها این اجازه را می داد که حرکات تهاجمی و دفاعی را تنها با یک سلاح واحد انجام داد، شمشیربازی نوین متولد شد. بدین ترتیب، ما شاهد ظهور گاردهای پیچ در پیچ و عجیب و غریبی شدیم که هنگام درگیری، تیغه ی حریف را منحرف، به شدت گرفتار، و یا اینکه می شکست. در نهایت، شاهد ظهور شمشیر بلندی شدیم به نام "rapier"، که گارد گودی داشت، که محافظ خوبی برای دست بود. استفاده از آن، همراه با خنجر، پتانسیل دفاعی و تهاجمی شمشیرباز را افزایش می داد و در عین حال حمله را امن تر می کرد.

پیشرفت شمشیربازی ایتالیایی ها

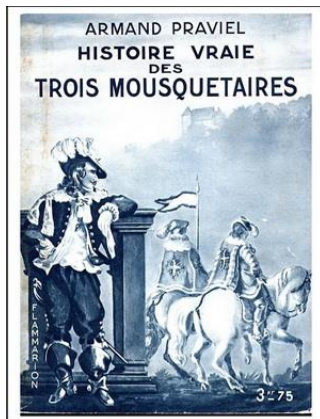
پون پریگنان و پتروس دیتوره از زمره نویسندگان و کارشناسان ارشد اسپانیایی که شمشیربازی را در حد جهانی برجسته کردند، و جرارد ثیپولست از مدرسه ی آنورس با الهام از آموزش های آنها در سال ۱۶۲۸، کتابی نگاشت با عنوان "آکادمی ایه" که بین شمشیربازان آن زمان معروف شد. اثری که شکل هایش بسیار جالب تر از متون آن بود. بدین ترتیب در اوایل قرن هجدهم، جدیت و تاثیر و جلوه های شمشیربازی اسپانیا از مد خارج شد، و زمینه برای جولان شمشیربازی ایتالیایی ها باز شد.

کارشناسان و معلمین ارشد شمشیربازی ایتالیا به دربار پادشاهان فرانسه، از چارلز نهم گرفته تا لوئیس سیزدهم، سرازیر شدند. آنها تا زمان انقلاب کبیر فرانسه در آنجا باقی ماندند. معروف ترین آنها پومپه ای و سیلوی بودند. از سوی دیگر، استادان فرانسوی از راه اندازی مدارس شمشیربازی مشابه آنچه در شبه جزیره ی ایتالیا وجود داشت، دریغ نکردند. با کاهش فراوان مبارزه های دوئل، و با توجه به مشارکت طبقه ی اشراف و نجبا در این کلاس ها، آنها توانستند شمشیر ایه را به مشاوران پادشاه فرانسه معرفی کنند. در آن زمان، شمشیربازی ایتالیا و فرانسه با همکاری هم در حال پیشرفت بود، و شاهد آن مبارزه ها و دوئل های متعدد بین شمشیربازان دو کشور، و همچنین آغاز معاهده های شمشیربازی منعقد توسط: اگریپا (۱۵۵۳)، موروتسو (۱۵۶۶)، فابریس (۱۶۰۳)، کیپو فرو (۱۶۱۰)، و غیره بود. اما در واقع توسعه ی واقعی تکنیک های شمشیربازی توسط ویجیانی رقم خورد، که وضعیت های گارد، تعیین لحظه ی مناسب حمله (زمان)، از جمله ی مهم ترین و اصلی ترین نگرانی های او و سایر اساتید شمشیربازی در آمد.

شمشیربازی فرانسه و فلوره ی قراردادی

قبل از اواسط قرن هفدهم میلادی، تعداد اساتید معروف شمشیربازی فرانسه بسیار اندک بود، از جمله: نوئل کاری، ژاک فرون، لفلماند، پتی جان، و البته سینت دیدیه هستند. آنان تنها معروف ترین اساتید مجرب در زمینه ی شمشیربازی هستند که علم اصیل آن را به قهرمانان اسطوره ای جهان آن زمان آموزش دادند.

هنری دسینت دیدیه نه تنها اولین نویسنده فرانسوی (۱۵۷۳)، و اولین کسی بود که «فلوره» را مطرح کرد، بلکه یک معلم واقعی نیز بود. کار او تنها ۶۰ سال بعد، در سال ۱۶۳۵، توسط لاپارچ دوکادوری دنبال شد. با اینکه شمشیربازی و نگارش شباهت زیادی به هم دارند، اما کسانی که در زمینه ی بکارگیری شمشیر و قلم مهارت داشتند، اندک بودند. اگرچه مولیر نتوانست رابطه ی بین این «علوم» و اساتید شمشیربازی مستحکم تر کند؛ اما کتاب بورژوازی جنتلمن های او، همیشه به عنوان یک سند قابل توجه در چندین زمینه ی تخصصی مطرح بود. او شمشیربازی را دقیقاً به عنوان "هنر ضربه زدن بدون دریافت ضربه" خلاصه کرده بود. بنابراین در طول یک مبارزه، هنر شمشیربازی در این خلاصه شد که ابتدا باید تلاش کنید تا ضربه نخورید و در صورت امکان ضربه بزنید.

دقیقاً در دوره ی حکومت لوئی چهاردهم بود، که کوچک تر شدن میدان مبارزه ی شمشیربازی به ایشان مدیون هستیم، مکتب شمشیربازی فرانسه خود را بروز داد، به خصوص با تصویب به کارگیری شمشیر فلوره ی کوتاه که نوک آن به وسیله ی یک دکمه منتهی می شد. شمشیربازی با نوک بهبود یافت، حرکت ها سریع تر و پیچیده تر شدند و تنها در صورت عدم استفاده از ماسک سرعت بازی کمتر می شد، که باعث کاهش تب و تاب بازیکنان نیز می شد.

برای جلوگیری از وقوع حوادث، هر یک از شمشیربازها تنها یک اتک ساده را انجام می داد که حریف سعی می کرد آن را دفاع کند بدون اینکه پاسخی بدهد. سپس بازیکن مهاجم می ایستاد و انتظار جواب حریف را (در زمان از دست رفته) می کشید. هیچ رمیزی که می توانست نوک شمشیر را منحرف کند اجرا نمی شد.

تولد شمشیربازی معاصر

قوانین و مقررات جدید شمشیربازی اجازه ی ضربه زدن به بازوها "ضربه غیر قابل قبول" را نمی داد. این بازی ممتاز و زیبای فلوره دقیقاً همان چیزی بود که در دربار پادشاه فرانسه، لوئی چهاردهم، بسیار متعارف بود. با این وجود، این مقررات گاهی اوقات در خارج از دربار و در میادین مبارزه های شمشیربازی، فراموش و با قوانین دوئل جایگزین می شد. از تکنیک ها ریزه کاری ها شمشیربازی خبری نبود و شمشیربازی به صورت واقعی و اغلب اوقات تا حد مرگ پیش می رفت.

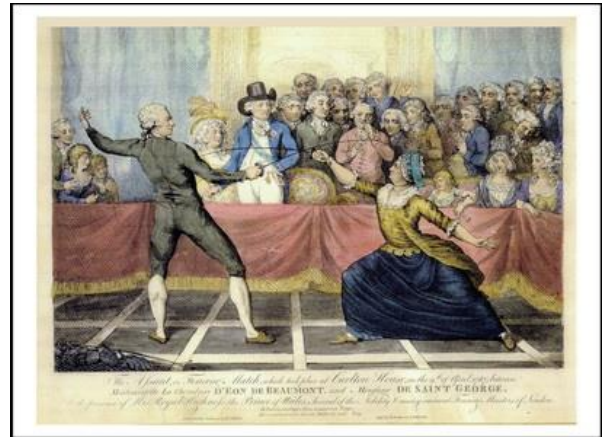

گسترش و پیشرفت شمشیربازی

طبقه بندی حرکت ها، تعریف اصطلاحات و روش های تدریس به تدریج توسط استادان فرانسوی ایجاد شد. اساتید بنامی مثل **لپرچ دو کاوره** (استاد مدرسه ی شمشیربازی **سیرانو**) در سال های ۱۶۳۵ و ۱۶۷۶، **بسنرد** در سال ۱۶۵۳ (از مدرسه ی دیکارت)، **لتوشی** در سال ۱۶۷۰، **لابات** (از مدرسه ی تولوز) در سال ۱۶۹۰ نوشته های قابل توجهی از خود به جا گذاشتند.

با ظهور ماسک با توری فلزی (که جایگزین ماسک آهنی سفید سوراخ دار شد)، تسلسل حرکتی شمشیربازی که **جیرارد** در سال ۱۷۳۶ به آن اشاره کرده بود، به وجود آمد. این مقررات، اجرای رمیز، ضربه ی ایست زمانی، ردوبلمان، و کونترپیپوس را اجازه می داد. **لابواسییر** (پدر) اهمیت این حرکت ها را گوشزد و آنها را اعمال کرد.

استاد **دانت** (۱۷۶۶) و استاد **لبواسیه** (۱۷۶۶) سبک خود را به عنوان مکتب فرانسه معرفی کردند که هم انقلابی، هم قراردادی، و هم مطابق رسم و رسوم جاری بود. "قراردادی" به این علت که عملکرد شمشیربازها در بازی بیشتر و بیشتر تدوین و تنظیم شده بود. "انقلابی" به دلیل تکنیک های مطرح شده، اما از همه بالاتر به این دلیل که هر حرکت انقلابی موجب تغییر ذهنیت های جاری می شود. تفکر نجیب زادگی یا هر آنچه از آن باقی مانده بود، دیگر کمتر مورد توجه بود، بلکه بیشتر به شیوه ی کنترل شمشیر و توانایی کار با آن اهمیت داده می شد. طبقه ی متوسط، نویسندگان و روحانیون بیشتر به مدرسه های شمشیربازی مراجعه می کردند. معرفی دسته های جدید نیز آزاد بود.

شمشیربازی مدرن در واقع در ابتدای قرن نوزدهم متولد شد و توسط اساتیدی چون **لافوجه** (۱۸۱۵)، **گومارد** (۱۸۴۵)، **گریزیر** (۱۸۶۷)، **کوردالویس** (۱۸۷۲) یا

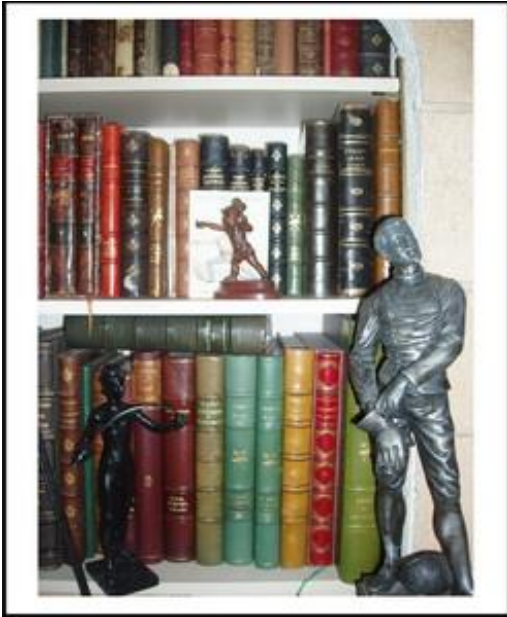
برتراند، که هم شمشیرباز بی نظیر و هم مجری برجسته ای بود، مستحکم و تثبیت شد. این افراد حرکت گارد را اصلاح کردند، ریپوست را بهبود بخشیدند، قوانین مربوط به زمان، ضربه ی ایست زمانی، رمیز و ردوبلمان را تنظیم کردند.

شمشیربازی به عنوان یک هنر ورزشی

در پایان قرن نوزدهم سیر تکاملی سه اسلحه، فلوره، اِپه و ساپر، محقق شد، اما نه همزمان با هم. و نهایتاً لازم بود که بین دو عنوان برجسته ی "هنر" و "ورزش"، یکی از آنها انتخاب شود.

اگر شمشیربازی به یک ورزش تبدیل شد، بخشی از آن به لطف اسلحه ی اِپه بود. این اسلحه در حقیقت سلاح دوئل بود، که در مدارس شمشیربازی تدریس می شد و با این اتفاق واقع گرایی بر رومانتیک گرایی غلبه کرد.

حدود سال ۱۸۹۰ بود که شمشیربازی به عنوان یک ورزش مطرح شد. اساتید انقلابی شمشیربازی پیشنهاد "داوری" مبارزه ها و شمارش تعداد ضربه هایی

که با نوک زده می شدند را دادند. چه انقلاب بزرگی بود! از آن جایی که وفاداری و صداقت جزو اولین مقررات نبود، بازی با یک داور و چهار کمک داور قضاوت می شد. در این مرحله هنوز کلمه ی "بازی" برای مبارزه ها استفاده نمی شد، بلکه "دوئل سفید" نامیده می شد. اما اهمیت امتیاز از شیوه و سرعت نسبی اجرای ضربه کم تر بود. ایتالیایی ها و فرانسوی ها هنوز و همیشه درباره ی نسبت دادن شکوه و جلال اسلحه ی اِپه و فلوره به خود، با هم اختلاف داشتند، در حالی که در اسلحه ی سابِر شیوه های آموزشی شرقی اعمال می شد.

کم کم، زمین بازی نیز سازماندهی شد و مسابقات شمشیربازی پا به عرصه ی وجود گذاشت. در آوریل سال ۱۸۹۱ یک مسابقه ی فلوره ی مشهور بین **لوئی موریناک** و **یوژنیو پنی** برگزار شد، و موریناک که برنده ی این مسابقه ی غیر رسمی بود، لقب **استاد بزرگ** را دریافت کرد.

در سال ۱۸۹۲، اولین مسابقات قهرمانی مدرسه های شمشیربازی در اسلحه ی فلوره به صورت حذف مستقیم با یک ضربه، بجز بازی نهایی، برگزار شد، که در طی آن **بتولند** توانست با نتیجه ی ۴ به ۳ بر **جی جی رنو** پیروز شود.

در سال ۱۸۹۵، روزنامه ی **شمشیربازی فرانسوی** با دعوت از چهار ایتالیایی و چهار فرانسوی تورنتمی را برگزار کرد. با اینکه نتیجه این مسابقه آنچنان مهم نبود، اما بسیار بحث برانگیز شد.

در سال ۱۸۹۶ اسلحه های فلوره و سابِر جزو رشته های بازی های المپیک آتن قرار گرفت. اسلحه ی اِپه در سال ۱۹۰۰ به بازی های المپیک پاریس، و رویدادهای تیمی در سال ۱۹۰۸ اضافه شد. فلوره ی بانوان در سال ۱۹۲۴ معرفی شد، سپس اِپه ی بانوان در سال ۱۹۹۶ و سابِر بانوان در اوایل قرن ۲۱ به مسابقات رسمی شمشیربازی افزوده شدند.

در مسابقات بین المللی سال ۱۹۰۵ قانون معتبر شمردن ضربات با دست راست اعمال شد، اما مهم تر از اعتبار خود ضربه ها، نظر داوران بیشتر به قضاوت ماهیت آنها معطوف می شد. آنگاه در سال ۱۹۳۱ برای اولین بار نخستین دستگاه کنترل الکتریکی ضربات آزمایش شد.

از سال ۱۹۵۵، با سپاس از زحمات **ملانیز کارمینا** بازی های فلوره به صورت الکتریکی کنترل شد، اما انتظار اسلحه ی سابِر تا دهه ی پایانی قرن بیستم طول کشید. شمشیربازی همیشه وابستگی نزدیکی به پیشرفت های تکنولوژیکی داشت و دارد، اگرچه گاهی اوقات پذیرش و دیدن این پیشرفت ها به درازا می کشد.

شمشیربازی، هنر لذت

قرن نوزدهم بدوه هیچ چون و چرایی عصر طلایی شمشیربازی بود. اسلحه های سبک و متعادل اجازه ی اجرای امن تکنیک ها را می داد. اساتید شمشیربازی، با بهره گیری از دانش والا و نبوغ خود، هنر "**فلوره ی زیبا و روان**" را ایجاد و تدوین کردند. آنها تا حد زیاد تحت نفوذ فرانسوی ها و ایتالیایی ها قرار داشتند. با راه اندازی مدارس ملی و نظامی شمشیربازی، علاقه مندان با اشتیاق زاید الوصفی برای فراگیری این فعالیت بدنی مد روز ملحق می شدند.

اما شمشیربازی به عنوان یک بازی ذهنی جامع شرایط، تنها در پایان قرن حاضر توانست به یک ورزش تبدیل شود. برای اصحاب کلیسا، در این رشته لذتی می دیدند که در آن اصل "شیوه ی برخورد از عطای ما بهتر است" نهفته می دانستند. فلوره حاکم بی چون و چرای پیست بود، زیرا که "حس افتخار" دوئل، به گونه ای دموکراتیک تر، هنوز در آن در حال جوشش بود.

فدراسیون جهانی شمشیربازی

با توجه به مشکلات مطرح شده در مسابقات المپیک ۱۹۰۸ (حذف فلوره به دلیل نداشتن

مقررات) و در سال ۱۹۱۲ که منجر به تحریم تیم فرانسه در بازی های استکهلم شد، در ۲۹ نوامبر ۱۹۱۳ با ابتکار رنه لکروی در یکی از سالن های ورزشی باشگاه خودروی فرانسه، FIE ایجاد شد و اولین قوانین ایه (توسط نجیب زاده شاسلویلوبات از فرانسه)، فلوره (توسط استاد کامیل پریوی از فرانسه)، و سابر (توسط بلا ناگی از مجارستان) تهیه و به تصویب رسید. از آن تاریخ به بعد شمشیربازی راه خود را به مسابقات اروپا و المپیک با قوانین بسیار دقیق باز کرد.

از تاریخ ثبت این واقعه ی تاریخی به بعد، این قوانین دچار اصلاح و بهبودهای فراوانی شد. مواد اولیه، اسلحه و تجهیزات بطور مداوم در جهت ایمنی بیشتر و قابلیت اطمینان بخشی بهتر، مورد بهینه سازی واقع شد. قوانین مسابقات که ارزش ها، زمان و رفتار ساختار شمشیربازی را تشکیل می دهد، مدام در حال تحول و دگرگونی است. دفتر مرکزی FIE هم اکنون در لوزان سوئیس است.

عملیات ثبت ضربه ها

در پایان قرن نوزدهم، شمارش امتیازها بر اساس "پذیرش جوانمردانه" ی ضربه توسط بازیکنان انجام می شد. آنگاه دکمه ی فشاری معروف ظاهر شد که در انتهای نوک شمشیر پیچیده می شد و بوسیله الباف چسبناک پوشیده می شد. پس از ضربه این دکمه می بایست روی جلیقه ی حریف آویزان می شد، بدون اینکه از آن بگذرد، که اغلب این اتفاق هم می افتاد. در ابتدای قرن بیستم، لیون سیزی رمان نویس معروف دکمه فشاری ۳ شاخه را اختراع کرد، که به دلیل کارایی و بی ضرر بودن، به مدت طولانی در مدارس شمشیربازی مورد استفاده قرار گرفت. اختراعات دیگری هم به وجود آمد که بلافاصله پس از ظهور ناپدید می شدند، مانند دکمه های استامپی یا انفجاری. حتی بازی با نوک دکمه دار با بالاتنه ی لخت هم پیشنهاد شد. آنگاه پیشرفت بزرگی

توسط پاول سوزی با اختراع دستگاه "ثبت کننده ی ضربه های ایه" اتفاق افتاد. این دستگاه از جعبه ای که دربرگیرنده ی یک سیم بدن و یک شمشیر ایه بود، تشکیل می شد. این دستگاه که با باتری عمل می کرد، ضربه را با یک زنگ و یک لامپ برقی نمایش می داد و محل ضربه نیز به صورت رنگی با نوک شمشیر ثبت می شد. سپس در سال ۱۹۳۶ اولین دستگاه الکتریکی ثبت ضربات استاد جرارد سکس، توسط فدراسیون جهانی به کار گرفته شد.

سایت فدراسیون جهانی شمشیربازی FIE